

תת"ע 1076/11/13 - מדינת ישראל נגד נגיב שחאדה ואחרים

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 1076-11-13 תת"ע 4601-01-14 תת"ע

4513-01-14 תת"ע 3775-03-14

בפני השופט אבישי קאופמן
בעניין: מדינת ישראל

נגד

נגיב שחאדה ואחרים

גזר דין

בארבעת התיקים שלפניי בהם אוחד הדיון עסקין בעבירת מהירות שבוצעה בכביש 70, בצומת הידועה כצומת ג'וליס. על פי כתבי האישום מיוחסות לנאשמים העבירות הבאות:

למר נגיב שחאדה- הנאשם בתיק 1076-11-13 נהיגה במהירות 128 קמ"ש בדרך בה המהירות המותרת הינה 80 קמ"ש בלבד.

למר ניזאר נאטור- הנאשם בתיק 4513-01-14 נהיגה במהירות 130 קמ"ש בדרך בה המהירות המותרת הינה 80 קמ"ש בלבד.

למר מוריס מעדי - הנאשם בתיק 4601-01-14 נהיגה במהירות 126 קמ"ש בדרך בה המהירות המותרת הינה 80 קמ"ש בלבד.

לגב' לביבה בולוס - הנאשמת בתיק 3775-03-14 נהיגה במהירות 125 קמ"ש בדרך בה המהירות המותרת הינה 80 קמ"ש בלבד.

הנאשמים לא חלקו על מהירות הנסיעה המיוחסת להם והמחלוקת הייתה סביב שאלת המהירות המותרת במקום.

סברתי, כי המהירות המותרת במקום הינה 90 קמ"ש, כמפורט בהחלטה שניתנה על ידי ביום 16.8.14.

המאשימה ערערה על ההחלטה ובית המשפט המחוזי קיבל את עמדתה כי המהירות המותרת במקום היא 80 קמ"ש בלבד. בית המשפט העליון סבר כי לא מדובר בשאלה עקרונית ולא ראה לנכון לתת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי.

לפיכך, הוחזר הדיון לפני לגזור את דינם של הנאשמים. הסנגור טען להגנה מן הצדק, ביקש לבטל את כתבי האישום או לתקנם. הסנגור טען כי בצומת סמוכה, צומת יבור, קיים - או נכון יותר היה קיים במועד הרלוונטי - מצב דומה ושם אכיפת המהירות היא על פי מהירות מותרת של 90 קמ"ש.

אכן הסדרי התנועה בשני הצמתים דומה מאד. בשני הצמתים קיים שטח הפרדה המתחיל כ - 150 מ' לפני הצומת. בצומת ג'וליס ממשיך שטח ההפרדה מרחק דומה גם לאחר הצומת ובצומת יבור הוא ממשיך לאורך מס' ק"מ לאחר הצומת. עם זאת, אני מקבל כי נהג המגיע לצומת אינו אמור לדעת עד היכן ממשיך שטח ההפרדה, ומי שאינו בן המקום לא יכול לדעת כי בצומת יבור ימשיך שטח ההפרדה עד לצומת הבאה ובצומת ג'וליס יסתיים בסמוך לאחר הצומת. (יצוין כי האמור לעיל מתייחס לצומת יבור לפני השיפוף שנערך בה בחודשים האחרונים, כך שכיום קיים שטח הפרדה רצוף מהצומת הקודם (יסעור) ועד לצומת הבא (כאבול) ואף קודם ומעבר לכך.

בבית המשפט המחוזי התרכז הדיון בשאלת הגבלת המהירות הראויה ובעניין זה אני מקבל באופן מלא את עמדת בית המשפט המחוזי כי אין זה הגיוני שהמהירות המותרת בצומת תהיה גבוהה יותר מאשר בקטע הכביש הקודם לה. עם זאת, סברתי כאמור כי נהג המגיע לצומת אינו אמור לשקול את המהירות הראויה אלא את המהירות המותרת על פי הכללים הקבועים בחוק ובתקנות, דהיינו קיומו של תמרור, סוג הכביש וקיומו של שטח הפרדה. עוד סברתי כי במשפט פלילי יש לפרש את החוק באורח דווקני וכל ספק צריך לעמוד לטובת האזרח.

כאמור לעיל, בית המשפט העליון לא ראה לנכון להעניק רשות ערעור, סבר משום מה כי בין הצדדים מחלוקת עובדתית וכי הסוגייה אינה עקרונית לתיקים אחרים.

לאור קביעת בית המשפט המחוזי אינני רואה לנכון לקבל עמדת הסנגור כי יש לתקן את העבירה המיוחסת לנאשמים ואני רואה עצמי כפוף להחלטה המנחה. כמו כן, משקבע בית המשפט המחוזי כי המאשימה אוכפת את המהירות הנכונה, אינני סבור כי עומדת לנאשמים טענה של הגנה מן הצדק, מה גם שהטענה בדבר קיומה של צומת דומה בה נאכפת מהירות שונה הועלתה בפני בית המשפט המחוזי ולא התקבלה שם.

עם זאת, סבורני כי אכן יש מקום להקל בענישה. אם טעיתי אני לחשוב כי המהירות המותרת במקום הינה 90 קמ"ש, אינני רואה מקום להחמיר עם נהגים אחרים ולקבוע כי צריכים היו להתייחס להגבלת מהירות של 80 קמ"ש בלבד. דומה כי אף בית המשפט המחוזי סבר כי יש במצב הקיים משום אפשרות להטעיית הנהג וסיים את החלטתו בדברים הבאים:

"בטרם אניח עטי, ראוי לציין כי לו משרד התחבורה - הגוף האחראי על הסדרת התנועה היה מציב תמרור מהירות בכניסה לכביש - לדרך; אחרי צומת טל - אל, כפי שעשו בקטעי הדרך האחרים כמו מצומת יסיף ועד לצומת ג'דידה ובהמשך מצומת ג'דידה ועד לצומת טל - אל, ברי שהמחלוקת נשוא הערעור הייתה מתייתרת, כי ידו של התמרור המגביל את המהירות, תהיה על העליונה, הגם שלאורך קטעי הדרך יהיו בנויים שטחי הפרדה, כמשמעותם בדין."

לפיכך, לעניין העונש בלבד, אתייחס למהירות המותרת במקום כ - 90 קמ"ש ולפיכך אגזור על כולם עונש התואם את ברירת המשפט לעבירה של נהיגה במהירות של עד 40 קמ"ש בדרך בינעירונית, דהיינו **קנס בסך 750 ₪**.

הקנסות ישולמו עד יום 15.11. הסנגור ידאג לקבלת שוברי תשלום מתאימים עבור הנאשמים.

ניתן היום, 21 ב-21 ספטמבר 2015, במעמד בא-כוח הנאשמים, עו"ד עפו שחאדה וב"כ המאשימה פקד רוט.